

Райко Жинзифов
Гусляр в собор

„О, гърци, гърци, чуйте нас,
чуйте наш народен глас!
Знайме ми, разбираме ми
злобна цел, коя криете ви.
Досега не погърчихте нас,
занапред храбро чекаме вас.
Време ет дошло, не ет далеч,
с остро ли перо, с остър ли меч
ке делим, ке ся караме ми
в сегашни дни и в подирни дни,
в широко поле, в планина
за народност и за правина,
за бащина, за майчин язик...
Охрид и Търнов веч дали вик.
Македония, чудна страна,
нема да бидит гърчка она!
Шума и гора, и планина,
самий камен на тая страна,
птица и риба в Вардар река,
живо, мъртво на свои крака
ке станат и ке дадат ответ
на цела Европа, на цел свет:

Я българка сум, българин сум я,
българе живеят в тая страна!“
Так ся кълнат, гласи вишат
сложно, дружно старци, момци.
И казаха да запишат
тие думи за потомци.
А невинните девойки
заиграха си народно,
накитени глави с вейки,
с цвете полско, домородно.
Из них една македонка,
хубавица милолика,
светлокоса, чърноока,
с снага стройна, белолика,
запеяла, загукала –
– исто славей, малка птица,
запрусала, заиграла
како полска яребица.

„Я сум млада бугарка,
име ми ет Милкана,
я сум чиста славянка,
в Бугария родена
от бугарски род
и бугарски плод.

Майка ми ет бугарка,
керка на чист бугарин,
имам кума бугарка.
вуйко им ет бугарин
от бугарски род
и бугарски плод.

Любам я бугарина,
юнака я милувам,
свършена за Драгана
и ке да ся омажам.
Гърк за мене враг
а бугарин – драг.

На мой род ке придадам
неколку си синчиня,
ке кърстам, ке израстам
вси чисти славянчиня.
от бугарски род
и бугарски плод.

Тежко се закълнувам,
ке ги кърстам бугарски,
с имения ке назовам
не г-ърчки, не немечки.
Гърк за меяе враг.
а бугарин – драг.

Име нека ет Боян.
Здраве, Драган ил' Стоян.
а не гърчко Ксенофон
или друго – Демофон.
Чуждо за чужд род,
свое за свой род.

При моя умирачка
клетва я ке оставам,
при земна ми отлъчка
сину си ке зарачам
от бугарски род
да оставит плод.“

А млади не мълчат и младите пеят
и нихното сърдце се распламенило,
и нихните чувства веч не немеят,
българско слово в них мисли оживило.
И гледаят они, че безплодна ет нива,
пълна сос троскот, она със търние расла,
при диво оранйе, при работа дива
зърно мъртвеяло и сила му гасла.
И видеха на дедови им слепенйе
и нихно страданье, глупаво търпенйе,
че стари години, златното време
мина с съдни мъки и с тежко бreme.
Пак сос гуслярът заедно грмогласно
песън запеаха, та песня последна,
и ръци ои дали сложно, согласно
ся кълнат с душа за свобода жедна.

„С руйно вино домородно
нек напомним до три чаши,
братя редом, братя, сложно
нек ги земим в ръци наши.

Сме славяне как московци.
сърби, чехи и поляци,
чърногорци, ерцеговци
и хървати, и боцняци.

Братя, вече дошла доба,
да испием първа чаша
не за завист, не за злоба,
но за братство, дружба наша.

Треба вера, твърда клетва.
да сме верни ми до гроба,
да сме чисти като жертва.

като в майчина утроба.

Нек испием втора чаша,
че време ет пак наново
да загърмит в земя наша
матерно ни, живо слово.

Нек ся ширит, ся раздава
в България горна, долна.
от Вардара до Дунава
дума свободна, народна.

Айде сега трета чаша
нек испием ми до капка,
нрави ни, народност наша
да не газит нога вражка.

Гологлави! В ръци шапки!
Обърнете дно на чаши!
Как що капат тие капки.
так да капнат врази наши!“

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7366>]